

ในการปฏิบัติสมาธิภาวนาอย่างอื่น ใครจะว่าอะไรวิเศษ วิโส อะไรก็... เชิญท่านว่าไปเถอะ
เราก้เอาสวดอิติปิโสของเรา อันเดียวเท่านั้น สวดไปๆ จิตมันสงบเป็นสมาธิเอง

บทสวดมนต์นี้ เราสวดทุกวันๆ ถึงแม้ว่ารูสึกว่าจิตของเรา ไม่มีสมาธิก็ตาม
มันจะค่อยฝังลงในส่วนลึกของจิต มันจะฝังเข้าไปในจิตใต้สำนึก ภายหลังกมานี้
ถ้าเราสวดต่อเนื่องกัน ถึงตี ๒ ตี ๓ ตี ๕ ตี ๗ นี้ ต่อไปเราไม่ต้องสวดมนต์
ถ้าเวลากะทันหันนี้ สวดแล้วจะทำอะไร เช่น จะทำน้ำมนต์ หรือว่าลูกหลานเจ็บป่วย
เราสำรวมจิตปั๊บ นึกถึง พุทธโธๆๆๆ เป้าพรวดลงไป บางทีก็หาย เราสวดทุกวันๆ
อิทธิพลมันเข้าไปฝังอยู่ในจิตใต้สำนึก

เพราะฉะนั้น ครูบาอาจารย์โบราณท่านจึงมีคติเตือนใจว่า **อสังฆายะ**

มะลามันตา

มนต์ไม่ท่องบ่นเป็นมลทิน ที่นี้ในเมื่อมานึกถึงบทนี้ เราจึงมีปัญหาคิดขึ้นมาว่า
ทำไมบูรพาจารย์ของเราจึงแนะนำและสั่งสอนให้ลูกศิษย์ลูกหาสวดมนต์ทำวัตรเช้า-
เย็น ทุกวันๆ ก็เพราะอาศัยเหตุนี้ อาศัย

อสังฆายะ มะลามันตา

มนต์ไม่ท่องบ่นเป็นมลทิน

บทสวดมนต์นี้ สวดทุกวันๆๆ นี้ มันเพิ่มความขลังความ
ศักดิ์สิทธิ์ เราไม่ได้สวดมนต์เพื่อขลัง เพื่อศักดิ์สิทธิ์ แต่ความขลัง
ศักดิ์สิทธิ์ มันเป็นผลพลอยได้

เพราะฉะนั้น อิติปิโส สวดทุกวันๆ
แม้แต่เพียงวันละจบเท่านั้น มันก็ยังมีผล

เช่นอย่างพระเจ้าพระสงฆ์
แม้แต่ทำวัตรสวดมนต์เช้า-เย็น ก็ชี้แจงไม่เอาไหน
แต่ถึงเวลาไปสวดมนต์ฉันข้าวให้ญาติโยมนี่ไปสวด
มันก็ไม่มี ความหมาย เพราะท่านไม่ได้สวดประจำวัน
ความขลังมันไม่มี พอไปว่า นะโม ตัสสะ ... อเสวนา
ขึ้นมาแล้ว คล้ายๆ กับว่าไปร้องเพลงรับจ้างกินเท่านั้น
มันไม่เกิดประสิทธิภาพ
ที่จะเกิดประโยชน์ให้แก่ญาติโยม

เพราะฉะนั้น

ญาติโยมทั้งหลายนี้พอได้ยืนวาพระเถระองค์ใดมีค
วามขลังความศักดิ์สิทธิ์ มีอะไรต่ออะไรแล้ว

จะพากันแห่ไปหา

เพราะเขาเชื่อมั่นว่าท่านเหล่านั้นสวดมนต์ภาวนา
มามากต่อมากแล้ว ไปทำอะไรก็จะขลัง ศักดิ์สิทธิ์

ที่นี้ สมมติว่าญาติโยมทั้งหลายพากัน
ยึดมั่นในการสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ
แล้วก็เมตตาพรหมวิหาร ถ้ายิ่งแถม รักษาศีล
๕ ด้วย ยิ่งดี เราสามารถที่จะทำอะไรดี ๆ

ได้เหมือนพระ

บางที่อาจจะดีกว่าพระเสียด้วยซ้ำไป
